

— Научихъ го — наведе глава малкиятъ братъ и тръгна къмъ кѣщи. Повървѣ малко и се обърна.

— Бате, тази година поне ще ме оставишъ да жъна на нивата. Половината жито е мое. Нали тате го е сѣлъ. Отъ своя хамбаръ е гребалъ семето. И азъ съмъ като тебе неговъ синъ.

— Нѣма да го бжде.

— Какъ тѣй? Ще видиме лѣтосъ. Азъ заминавамъ да троша камъни. Когато узрѣятъ хранитѣ, ще се върна да си прибера житото. Тогазъ се опитай да ме спрешъ!

— А бе ти кого плашишъ? — дигна вилата Гурко и тръгна къмъ Никола.

Никола не отстѣпи. Погледна брата си изподъ вежди и тихо продума:

— Снемай вилата!

Ржцетѣ на Гурка затрепераха.

— Долу вилата! — изрѣмжа малкиятъ и пристѣпи, готовъ да се хвърли като звѣръ.

Въ туй време презъ плета надникна съседа имъ, дѣдо Проданъ Земляка.

— Гурко! Никола! Какво правите? Чакайте да видимъ тази работа. Срамота е. Мене жената ми каза — тя ви слушала презъ плета: (много е проклета, все по плетищата виси) — тичай, че онѣзи, дѣдовитѣ Юрданови синове, ще се изколятъ! Надупкаха се съ вилитѣ. — Момчета, не може тѣй. Какво има? Още не е догорѣла първата вощеница до главата на дѣда Юрдана, и вие се емнахте.

Гурко сне вилата.

— Щѣлъ билъ да жъне. Единъ класъ нѣма да ти дамъ да отрѣжешъ отъ нивата ми. Ще ме познаешъ ти мене по-късно!

— За нивата ли имате споръ? Ако е за нивата, чуите ме, какво ще ви кажа. Намѣсто да дигате вили и мотовили — идете при сѣднията. Идете, ами какъ. Въ